

# TIỂU ĐOÀN 96 BĐQ

## *Và Trận Chiến Cuối Cùng*

Mũ nâu Nguyễn Văn Minh

Ngày 13/3/1975. Sau trận Ban Mê Thuật, Tiểu Đoàn 96 BĐQ lui về đóng quân tại Khánh Dương, trên khu đất của đồn điền ông Nguyễn Cao Kỳ. Tôi được giao trả về Đại Đội 4, nhận lại trung đội với trách nhiệm rải chốt ngay quốc lộ 21, cách đồn điền 300 mét.

Ngày 19/3/1975. Trưa, khoảng 1 giờ, có tiếng bánh xích và tiếng 12 ly 7 bắn từng tràng rồi im bật. Lính báo về có T54 xuất hiện. Trung đội tôi đóng quân bên cánh trái Quốc lộ nhìn về hướng Phước An, trước cây cầu nhỏ dẫn lên đèo Phước Hoàng. Cách chân đèo khoảng 200 mét. Tôi dàn



quân trong tư thế sẵn sàng, một mặt báo về Đại Đội.

- Giao em xử nó cho ông thầy.

- Nhắm làm được không đó.

- Bảo đảm, không đẹp không lấy tiền.

- Ra phía trước năm đi, khi nào tôi cho lệnh khai hỏa mới được bắn.

- Cám ơn ông thầy.

- Nhớ không được bắn bậy khi chưa có lệnh đó.

- Nhận rõ, ông thầy. Chơi 2 trái liên tiếp là bà nội mẹ nó cũng không thoát khỏi tay em.

- Nhớ điểm yếu của nó là chỗ nối thân và pháo tháp hay là bánh xích thôi đó.

- Em biết, tin em đi ông thầy.

- Nhớ bắn xong là trở vô lại với trung đội.

- Nghe rõ ông thầy.

Tên lính hí hửng mang 2 cây M72, lúp xúp chạy ra gần quốc lộ, giương luôn 2 cây M72 ra để ngắm sát bên cạnh rồi im lặng bên bờ dốc lài của con đường ngồi chờ.

Khoảng 10 phút sau tiếng thượng liên tiếp tục nổ trở lại, xa xa khoảng 400 mét, xuất hiện chiếc T54, chậm chậm lúc tiến lúc ngừng, đằng sau xe lố nhố vài tên vc cầm AK đi sau. Có lẽ là thăm dò phản ứng lực lượng bên mình cho nên chạy rất chậm. Khoảng cách còn quá xa. Mọi người đều gìm tay súng thì được lệnh lui quân, giao trách nhiệm nghinh cản cho Lữ Đoàn 3 Dù với lý do là họ muốn toàn quyền điều động quân của họ.

- Bà mẹ, còn 2 cây này tính sao ông thầy?

- Bỏ lại đó đi, chút nữa nhảy dù lên xài.

Được biết Lữ Đoàn 3 dù đã gài mìn dưới chân cầu, để có gì họ sẽ giật sập, cắt đường không cho tăng VC tiến lên đèo.

Trung đội rút qua khỏi cầu, giao trách nhiệm cho Lữ Đoàn 3 Dù. Tiểu Đoàn 96 hành quân bộ về Dục Mỹ. Trên đường có gặp một số lính của Sư Đoàn 22 cũng di chuyển ra hướng Khánh Dương. Chạm mặt ngay đèo, vài câu đùa bâng quơ chọc phá của đám lính hai bên, rồi đường ai nấy đi, nhiệm vụ ai người đó làm. Gặp thẳng bạn Th/úy Dù sát

bên nhà đang đứng chống nạnh trước 2 khẩu 105 hạ còng đặt ở bên cạnh đường, khoảng giữa đèo. Nó kêu hỏi thăm tình hình và hỏi có cần thuốc hút không. Đứng là lính trận, gặp nhau chỉ hỏi còn hay hết thuốc hút, đó cũng là điều thiết thực nhất.

Về đến Dục Mỹ, đóng ở vòng ngoài căn cứ Cọp Đen. Mọi sinh hoạt ngoài phố Dục Mỹ vẫn nhộn nhịp, có chút sôi động khi biết Pleiku và Kontum đang di tản. Dục Mỹ vẫn buôn bán tấp nập và nhộn nhịp, các quán cà phê chật ních, ngày cũng như đêm có lẽ vì tăng thêm lượng khách lính trận mới tụ thêm về.

Thời gian này, mỗi ngày các xe GMC từ Pleiku, Kontum về, họ đút xe không xuống con suối Reo, bên hông TTHL, chỗ cây cầu nhỏ ra phố Dục Mỹ, rửa xe, rửa máu và thịt của dân và của lính bị VC pháo kích tung tóe đóng khô cứng quanh xe. Họ kể chuyện về con đường lộ 7, kẻ về dân chúng bám đầy 2 bên thành xe như kiến, ai bám được thì bám, ai mỗi tay hay trúng đạn thì rớt xuống, người khác đu lên trám chỗ, rồi bị pháo kích, bị VC bắn, chỉ thấy máu và thịt văng tung tóe, ai chết thì chết, ai bám được cứ bám, cứ như thế, còn sống về được là điều may mắn. Thảm thương cho những người xấu số, chiến tranh thật tàn khốc, dân chúng lúc nào cũng chịu thiệt thòi và lúc nào cũng là nạn nhân đau khổ cùng cực nhất.

Trưa ngày 28/3/1975 Tiểu đoàn thông báo chuẩn bị hành quân. Chỉ huy cấp Đại Đội Trưởng. Cho biết sẽ về Nha Trang, chẳng thấy phát bản đồ cho cấp trung đội trưởng, chỉ biết điểm đến là Nha Trang. Lính hớn hờ ra mặt vì nghĩ sẽ được dạo phố ngắm biển. Tiểu đoàn bổ xung thêm được một mớ tân binh lấy ở Dục Mỹ. Ra đến Nha Trang trời sụp tối, đồ quân ở trong khu gia binh sát bên vòng rào phi trường, rồi phân chia nhau nằm rải quân canh gác sát vòng đai. Lệnh cắm trại ban ra không ai được đi ra ngoài. Qua sáng ngày hôm sau, lại com nước sẵn sàng, ba lô súng đạn gọn ghẽ. Quân xa lại đút đít vào chuyển quân tiếp. Lần này được biết sẽ ra Tuy Hòa. Biết nơi đến nhưng trung đội



trường trong Tiểu đoàn cũng chẳng có ai được phát bản đồ hành quân hết. Ngang qua phố Nha Trang lúc này là khoảng 11 giờ trưa, đường phố nhộn nhạo, học sinh, dân chúng mặt mày hốt hoảng, lính tráng đầy đường, xe cộ đông nghẹt, ai nấy đều vội vã. Có tin cho biết là quân lao đã mở cửa thả tù cho đi tự do.

Đoàn quân xa chuyển quân vẫn cứ chạy, từ từ rời xa thành phố. Lúc này trên quốc lộ I, xe đò, xe nhà, xe hàng đều chạy 1 chiều về Nha Trang, chỉ có đoàn quân xa chuyển quân cho Tiểu Đoàn 96 BĐQ là độc nhất đi chiều ngược trở ra mà thôi. Lính trận mã, chẳng có gì phải thắc mắc, đi đến đâu cũng phải đánh trận, cho nên cứ vui vẻ chào lại những cái vẫy tay và những tiếng hoan hô của dân chúng trên các đoàn xe xuôi Nam.

Đến Tuy Hòa, đoàn xe rẽ trái vào con lộ đất đỏ đi hướng Phú Bổn. Chỉ nghe phong phanh là vào lộ 7. Cũng chẳng biết đến đoạn nào vì không có phát bản đồ hành quân. Đến nơi, đại đội 4 chúng tôi được đóng quân kế Tiểu Đoàn, nằm phía bên mặt của con lộ, phía trên là một đồn Địa Phương Quân. Th/úy Quyền lúc này từ Đại Đội Phó công vụ TĐ về nắm Đại đội trưởng Đại Đội 4 thay cho Tr/úy Hạnh.

Cấp Trung đội Trưởng không có bản đồ hành quân, nên không thể bung chốt rộng ra giống như các trận hành quân trước giờ. Tất cả phải nằm trong tầm nhìn của Đại Đội.

Giống như gom lại 1 cục, khả năng linh động độc lập chiến đấu hay tiếp ứng của từng trung đội bị giới hạn rất nhiều.

Phía ngang mặt nơi đóng quân là một con kênh lớn, bề ngang khoảng 5 tới 7 mét, dẫn nước về các cánh đồng trồng lúa. Lâu lâu lại thấy một xác dân chết trôi, trôi ngang qua con kênh. Xác đàn ông nằm ngửa, xác đàn bà nằm xấp, cứ như vậy một ngày cũng khoảng từ 5 đến 7 xác trôi ngang, tất cả đều trương phình lên, nhiều xác bị rả mắt một phần thân thể. Dân chúng ở những căn nhà lẻ tẻ gần nơi đóng quân cũng không buồn vớt lên, họ nói chôn nhiều quá nên chôn không xuể nữa. Lúc trước họ có vớt lên chôn nhưng bây giờ thì phải để trôi ra Tuy Hòa chớ trong này họ lo hết nổi. Đây là xác những nạn nhân di tản từ Pleiku Kontum bị nạn trên đường Lộ 7, từ Sông Ba trôi dạt về. Nghe nói là Tiểu Đoàn năm chờ Công Binh dọn xác rồi sẽ tiến lên để thông đường giữ an ninh cho đoàn di tản từ Pleiku, Kontum về. Nghe thì nghe vậy thôi chớ lúc này, vào đến đây nằm im một chỗ, cũng chẳng thấy động tĩnh gì.

Xe jeep Tiểu Đoàn ra Tuy Hòa nhận bổ xung đạn dược trở về, chỉ có nửa thùng lựu đạn, 2 thùng sắt đạn M16 và 4 khẩu M 72. Chín Mười ra kiểm soát rồi lặc đầu bỏ đi vô. Tất cả đều giữ lại cho BCH Tiểu Đoàn.

Ngày 1/4/1975. Khoảng 8 giờ tối nghe tiếng xe tăng VC chạy và pha đèn ở lộ 6. Những ánh đèn xe, phản chiếu trong bóng đêm, từng vệt sáng ánh lên trời, pha lẫn tiếng xích của xe tăng VC chạy. Binh lính đều sẵn sàng, chuẩn bị chờ tăng VC xuất hiện trên lộ 7.

- Sao tụi nó chạy bên Lộ 6 mà không chạy bên này há ông thầy?

- Thì nó chạy bên nào thì bên đó đánh mày lo gì

- Cầu cho nó chạy bên này cho mình đánh một trận đã tay

- Hăng quá há

Tên lính cười, tôi cũng cười theo nó.

12:00 - 1:00 giờ khuya, nghe văng vẳng tiếng súng nổ ở phía thành phố Tuy Hòa chừng 20 phút, sau đó thưa dần rồi im bật.

Khoảng 5:00 giờ sáng nghe báo Đại Đội 2 của Tr/ủy Hội

đang đụng trận. Sau này (năm 2013) Tr/sĩ Khanh Thường vụ ĐĐ, liên lạc cho biết là ĐĐ bị vây và kẹt lại bên trong, không ra được, chết hơn phân nửa. Tr/úy Hội bị đem ra bắn liền tại chỗ, Th/úy Cư bị pháo chết.

Ngày 2/4/1975. Sáng, khoảng 6:30 - 7:00 giờ, nghe Tuy Hòa đã bỏ ngõ từ 2 giờ sáng. Trung đội tôi được lệnh bung ra hướng trái Tiểu Đoàn để giữ an ninh và làm chốt chặn. Ra đến nơi, tôi cho lính lo cơm nước sẵn sàng trước.

Khoảng 9:30 - 10:00 giờ. Lệnh rút quân ban ra, cho biết là sẽ ra bờ biển Tuy Hòa, nơi đó sẽ có 2 tàu Hải Quân đậu ngoài khơi chờ Tiểu Đoàn ra sẽ bốc về Nha Trang. Đại đội 4 bọc hậu cho Tiểu Đoàn, Trung đội tôi đi bên cánh trái. Địa hình bây giờ toàn là đồng ruộng cho nên rất dễ nhận thấy. Đạn bắn ngăn cản, truy đuổi và đạn cối của địch cứ bắn đuổi theo cộng với đạn bắn sẻ từ chân núi xa xa bắn vào đoàn quân di chuyển.

Cứ vừa di chuyển lộ thiên như vậy, vừa đi vừa bắn trả lại địch. Tôi bỗng thấy Th/úy Quyền quy xuống rồi ngã chúi ra phía trước, trên con đường đê lớn, không còn cựa quậy. Lúc này phải di chuyển càng nhanh càng tốt cho nên nêu chết là buộc lòng phải bỏ lại. Một chút ngậm ngùi cho Th/úy Quyền. Cũng từ lúc đó Trung Đội tôi được lệnh bám sát với Tiểu Đoàn.

Khoảng 12:00 - 1:00 giờ trưa. Cả Tiểu Đoàn ra đến bờ



biển. Ai nấy đều vui mừng vì thấy xa xa ngoài khơi 2 chiếc tàu Hải Quân còn neo đậu. Lính lùng tìm các ghe chài trên bãi biển để làm phương tiện ra tàu, lại thất vọng vì chỉ có vài chiếc nhưng đều thùng đáy. Tình hình có một chút xáo trộn khi 30 phút sau, 2 chiếc tàu Hải quân di chuyển ra xa rồi chỉ còn thấy nhò mờ đi rồi mất hút.

- Họ chúc mình may mắn trước khi đi đó ông thầy
- Ai nói mà biết
- Lính Tiểu Đoàn nói đó ông

Bãi biển lúc này như tuyệt lộ. Đạn của địch từ một làng chài nằm dưới chân đèo, cách Tiểu Đoàn trên 200 mét, đang bắn ra đoàn quân xối xả. Binh lính có chút nhón nháo.

Đại đội tôi giờ phút này đã nhập lại thành một với Tiểu Đoàn. Lệnh dàn tuyến xung phong đánh qua làng chài để tìm đường qua Đèo Cả về Nha Trang ban ra. Tiểu Đoàn và đơn vị tôi nhanh chóng dàn thành một hàng ngang trên bờ biển. Mọi người đều cầm chắc tay súng. Tiếng hô “Xung Phong” vừa phát ra, tôi thấy mọi cấp trưởng và phó của Tiểu Đoàn có cả Chín Mười đều xông lên chạy dẫn đầu ở bên cánh trái. Tôi hơi ngạc nhiên rồi tự động xông lên chạy đầu. Tôi hiểu điều này không có trong binh pháp thời nay, nhưng phải như vậy mới làm tăng thêm tinh thần cho binh sĩ trong tình thế này. Sĩ Quan hô «Xung Phong» toàn bộ binh sĩ đồng loạt hô “Sát” thật lớn, tất cả đều dốc toàn lực đứng xông lung vừa bắn vừa chạy tiến lên phía trước. Đội hình tuyệt đẹp với dàn sĩ quan chạy trước, binh sĩ một hàng ngang chạy sau. Đạn địch từ trong làng bắn ra như mưa, cộng thêm B40 và đạn pháo kích. Mọi người cứ tiến trong làn mưa đạn, đạn bay rất mật, đạn bay sát người, đạn cày trước mũi giày, đạn sủi tung cát sau lưng, đạn đan chằng chịt. Hai người lính chạy hai bên tôi đều trúng đạn, đưa bên trái, rồi đưa bên phải ngã gục, tôi vẫn cứ chạy, vừa bắn vừa tiến, ai trúng đạn thì nằm lại, ai tiến cứ tiến. Lúc này chỉ biết tiến nhanh mới có thể thoát, không ai tài giỏi né đạn trong một địa hình quá trống trải như thế này. Hai

bên tai tôi, tiếng hô “Sát!” của lính, tiếng đạn ve veó búa vây. Nhìn lính ngã gục dần dần nhưng vẫn gan lì dưới hỏa lực địch. Một hình ảnh thật kiêu hùng và sống động, ai gục ngã cứ gục ngã, đoàn quân vẫn cứ tiến lên phía trước. Đợt xung phong không có bao nhiêu quân, khoảng trên dưới 60 người. Bị dập tắt nhanh chóng vì hỏa lực mình càng lúc càng cạn kiệt. Lúc này mọi người chỉ có thể lợi dụng các cồn cát nhú hơi cao nơi bờ biển, vừa bắn vừa nương theo đó mà cầm cự, đạn địch vẫn bắn như mưa, tôi phải vừa bắn vừa di chuyển. Khều tay người lính kể bên:

- Đưa tao cây 72.

- Đây ông - người lính vừa đưa vừa nói.

Giương cây M72 ra, nhắm vào khung cửa sổ của căn nhà gạch quét vôi trắng 1 tầng cao nhất trong làng, chĩa ngay nơi đó bám cò, vì tôi có thấy khói súng bốc ra từ khung cửa sổ đó liên tục này giờ, chắc chắn là chỗ đặt cây thượng liên của địch. Trái đạn 72 kêu cái phụp khi thoát ra khỏi nòng, bay thẳng lọt ngay vào khung cửa.

- Vô rồi - tên lính reo lên.

- Mẹ, sao nó không nổ - tôi nói.

- Chắc là đạn lép rồi - tôi nghĩ vậy.

Cũng không biết thằng bắn thượng liên có bị gì không hay đã bị trái đạn làm cho nó lạnh căng, mà từ lúc đó cây thượng liên không còn bắn ra từ khung cửa sổ đó nữa. Trận đánh cứ tiếp diễn, không còn ai thấy ai nữa vì tất cả đều ẩn vào các mô cát nhỏ, không tiếng máy gọi, không lệnh lạc, thằng máy của tôi chắc theo tôi không kịp hay đã rụng đầu đó rồi cũng không biết. Đạn địch bây giờ chằm vào chỗ tôi như mưa, tôi cứ vừa bắn vừa di chuyển. Bắn trả lại một tràng ngắn rồi lẩn vào nơi cái am nhỏ bằng ciment mà dân chài xây lên để cúng những người chết vô thừa nhận. Am cao khoảng một thước hai, cạnh vuông vức khoảng 4 tấc. Vừa dựa lưng vào đó, linh tính cảm thấy không yên vì bờ biển trống trải, đây sẽ là đích nhắm, nếu nó bắn sẽ không thoát. Vừa nghĩ vậy là tôi nhảy lui về mô cát phía sau trong tích tắc. Khi tôi vừa dời đi, một người lính nhảy vô trám chỗ.





Vừa thấy nó ngó dựa vào cái am, tay ôm sát khâu súng vào ngực, tôi chưa kịp la cho nó tránh ra chỗ khác thì nguyên trái B40 nổ ngay đó liền. Chỉ thấy nó gục gục rồi chúi đầu từ từ xuống cát, tay vẫn còn ôm chặt cây súng. Thương và xót xa vô cùng. Mọi diễn biến giống như một khúc phim quay chậm trước mặt, mọi cử động từ đầu đến cuối cái chết của nó thật rõ ràng ngay mắt tôi.

Tiếng súng thưa dần. Bên cạnh tôi lúc này chỉ còn 2 người lính, không còn ai nữa, cũng không biết mọi người ra sao.

- Sao đây ông thầy? - một người lính hỏi.

- Mình lui về BCH Tiểu Đoàn lúc này coi sao

Trở về đụn cát, nơi BCH Tiểu Đoàn tập họp khi nãy, tất cả chỉ là vắng lặng, không một bóng người. Vừa mới đây giờ biến đâu mất hết. Tôi cũng chẳng biết phải làm như thế nào vì không máy móc, không bản đồ, đạn thì chỉ còn khoảng chục viên trong băng. Lo lắng nhưng làm mặt tỉnh.

- Bây giờ tính sao đây đây ông ?

- Rút ra phía sau núp lại, chờ tối rồi tính

- Tụi em bây giờ chỉ biết đi theo ông thầy thôi, sống cùng sống, chết cùng chết với ông thầy.

Nhìn hai khuôn mặt lính mình, nghe những lời nói thật chân thành tình nghĩa. Tôi dẫn tụi nó lui xa về bờ cát phía sau, mệt mỏi dựa lưng vào bờ cát, nhắm mắt lại suy nghĩ phải thoát như thế nào.



- Ông thầy

- Gì ?

- Nếu mà mình thoát được, ông thầy cho tụi em ở nhờ nhà ông thầy nha

- Sao vậy?

- Nhà tụi em ở Pleiku, bây giờ gia đình 2 đứa em di tản, không biết thất lạc nơi đâu, tụi em chỉ trông nhờ vào ông thầy thôi.

- Ủ

- Ông thầy - im lặng một chập rồi nó rụt rè kêu nhỏ

- Gì?

- Hay là ông thầy gỡ lon ra đi, để nếu có bị bắt nó tưởng ông là lính trơn như tụi em, lúc đó tụi em sẽ ở chung để lo cho ông thầy.

- Với danh dự của một người sĩ quan, tôi không thể làm vậy được.

- Tụi em chỉ muốn lo cho ông thầy thôi.

- Thôi, lo làm sao thoát trước đi.

Biển chiều thật im vắng, trời đã tắt nắng, chỉ có tiếng gió vi vu. Im vắng thê lương, không còn ai ngoài tôi và 2 người lính. Cả 3 đều im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ.

Túy ngọc sa trường quân mạc tiêu

Cô lai chinh chiến kỷ nhân hồi?

**Mũ nâu Nguyễn Văn Minh (Tiểu đoàn 96 BĐQ)**



# Đêm Tiếc Thương

Thu Nguyệt.

Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hoà, nơi yên nghỉ của những chiến sĩ VNCH đã hy sinh. Thế mà có một đạo, tôi nghe nói, đảng CSVN dự tính san bằng, giải toả để bán đất cho ngoại bang. Tôi nghe mà đau xót vô cùng. Từ khi đến được bến bờ tự do, tôi luôn khắc khoải nhớ về quê nhà. Mỗi khi nghĩ tới các anh chiến sĩ và đồng bào của mình còn phải sống oằn oại dưới gọng kềm CS ở trong nước, nỗi thương cảm từ tận đáy lòng lại dâng lên. Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, dân tộc tôi đã trải qua bốn mươi một năm đau thương, đói khổ dưới chế độ CS phi nhân. Gia đình tôi cũng đã phải gánh chịu những nghiệt ngã này. Cha xa con, vợ xa chồng, anh em ly tán. Tám năm sống dưới chế độ CS là một thời gian nan, khôn khổ của gia đình tôi; chồng tôi là sĩ quan miền Nam bị tù tập trung. Họ theo dõi chúng tôi từng đường đi nước bước và các con chúng tôi sẽ không được học hành đến nơi đến chốn. Cả đời sẽ phải mang một lý lịch “con của SQ chế độ Sài Gòn”.

Gần đây, được tin Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hoà không bị giải toả, hội BDQ Hoa Thịnh Đốn, hàng tháng, gom góp gửi về VN cho người đại diện xây lại từng ngôi mộ. Tôi thường xuyên có mặt với anh em nên đã có ý tưởng làm một việc gì lớn hơn để có thể tu bổ mau lẹ những mộ

phần của các chiến sĩ. Thế là vợ chồng tôi mạnh dạn đề nghị với anh chị em trong gia đình BĐQ Hoa Thịnh Đốn tổ chức buổi gây quỹ để nhiều người khác cùng góp tay góp sức. Sau những bàn thảo nội bộ, chúng tôi quyết định thực hiện “Đêm Thương Tiếc” vào ngày 5 tháng 6 năm 2016.

Sau khi có quyết định này, tôi rất lo lắng vì công tác này không dễ dàng thực hiện. Nhất là phải làm sao để đạt được thành quả mong đợi. Suốt thời gian chuẩn bị, gia đình tôi đi vận động bạn bè thân quen. Gặp ai tôi cũng kêu gọi đóng góp, ủng hộ. Mọi người đều hưởng ứng việc làm mang tính chất đạo lý này. Người thì mua vé tham dự, người không tham dự được thì đóng góp tài chánh. Tôi thật vui mừng cầu xin ơn trên phù hộ cho chúng tôi hoàn thành công việc như ý nguyện. Tôi cầu xin vong linh tử sĩ sống khôn thác thiêng dẫn dắt chúng tôi.

Trước ngày tổ chức một tháng, tôi rất hồi hộp. Tôi bảo các con: “các con cố giúp hội và ba mẹ để đền ơn các anh đã nằm xuống, hy sinh xương máu, tánh mạng của mình để chúng ta được sống an toàn đến ngày nay”. Ngày qua ngày, cứ hình dung sau ngày gây quỹ, biết bao nhiêu phần mộ sẽ



được xây cất, sửa sang đàng hoàng, bắt chọt nước mắt tôi rơi vì cảm động. “Các anh nhé, các anh yên nghĩ nơi đó, tất cả đồng đội của các anh không một ai quên các anh”.

Thấm thoát đã đến ngày gây quỹ. Hai vợ chồng tôi cùng con gái đến địa điểm sớm với ý nghĩ có giúp gì được cho anh em trong ban tổ chức. Trong lòng vẫn lo lắng không biết mọi việc có được như ý nguyện hay không. Lo thì lo, việc gì đến vẫn đến. Càng gần giờ khai mạc, quan khách đến càng đông. Các cháu hậu duệ mặc quân phục BĐQ đứng hàng dài tiếp đón và đưa quan khách vào bàn. Hai mẹ con tôi và các chị trong ban tổ chức ngồi bàn tiếp tân để ghi danh quan khách. Các anh em BĐQ Hoa Thịnh Đốn ra sức chu toàn nhiệm vụ được giao. Thật là hãnh diện khi nhận thấy các vị Tướng Lãnh QĐVNCH và chủ tịch các hội đoàn đoàn thể trong vùng cùng đến tham dự. Ấm lòng biết bao nhiều khi nhận ra những anh BĐQ đến từ các tiểu bang xa xôi khác như Connecticut, California, Pensylvania. Đặc biệt có anh Tổng Hội Trưởng BĐQ đã đáp lời mời đến trước mấy ngày để cùng tham dự. Khi quan khách đã yên vị, ban tổ chức tuyên bố khai mạc. Lễ chào cờ quốc gia Việt Nam và Hoa Kỳ. Tôi hăng say hát bài quốc ca. Kế đó là phúc mạc niệm. Khi ban tổ chức nhắc đến mộ phần các chiến sĩ đã đền nợ nước, bỗng nhiên người tôi nóng ran và tiếp đó từng giọt lệ đã rơi xuống vì xúc động. Tôi cố ngăn, không để một ai biết mình đang khóc. Liền đó Niên Trưởng Phạm Duy Tất, người anh cả của Hội BĐQ Hoa Thịnh Đốn lên nhấn nhủ anh em. Những lời nói chân tình của ông đã làm rung cảm tất cả những người hiện diện. Tôi đã từng ngưỡng mộ ông, bây giờ càng quý mến ông hơn nữa.

Lần đầu tiên Hội BĐQ/DC tổ chức gây quỹ để sửa sang mộ phần chiến sĩ, chúng tôi còn nhiều thiếu sót. Một số việc cần làm đã không đủ thời gian thực hiện. Nhưng biết sao hơn. Dù sao, chúng tôi cũng cảm thấy rất vui vì được sự

tiếp tay ủng hộ của mọi người, mọi giới trong cộng đồng. Hơn nữa, mọi việc đã diễn ra suông sẻ trong không khí rất thân tình. Tôi chợt nghĩ có lẽ anh linh tử sĩ đã quanh quần bên chúng tôi để phù hộ; vì trước ngày tổ chức, tôi thường van vái các anh.

Rất mong tất cả các hội đoàn bạn cố gắng tiếp nối công việc cao cả này để có thể sửa sang xây lại tất cả các phần mộ trong nghĩa trang. Nghe đâu còn tới mười ba ngàn ngôi mộ đang cần được tu sửa. “một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, mong lắm thay. Đây chỉ là tâm tư của riêng tôi, nếu có gì sơ xuất xin mọi người niệm tình tha thứ. Đề kết thúc bài viết này, xin kính chúc quý Niên Trưởng, các chiến hữu cùng thân hữu được nhiều sức khoẻ để hoàn thành trách nhiệm trong tinh thần đoàn kết, huynh đệ chi binh.

### Thu Nguyệt.



Hội BDQ/ DC đã sửa sang tu bổ trọn vẹn khu G5, một phần các khu C4, D4, D5

# Người Việt "Giết" Tiếng Việt.

Phuhotrac

Người Việt viết tiếng Việt, nhưng hiện nay, đang có bọn người Việt giết tiếng Việt. Bọn này xuất thân từ ngày “gãy súng” ở trong nước và đang lan dần ra hải ngoại.

Tôi rất “khoái” đọc các bài viết phê bình về ngôn ngữ “thô tả” của VC do người Việt yêu tiếng Việt đưa lên diễn đàn. Điển hình là ngày 9/12/2013, bạn Trần Quang đưa lên bài: “Chữ Nghĩa Sau 1975”. Rồi sau đó, bạn Vĩnh Can đưa lên bài viết: “Nỗi Buồn Tiếng Việt”.

Nội dung những bài viết này nêu lên những điều sai trong cách dùng tiếng Việt của bọn “đỉnh cáo trí tệt” “Xuống Hồ Cả Nút” khiến người dân xuống hồ cả nút theo. Hẳn nhiên các bạn Quang và Can đưa lên diễn đàn là có ý nhắc tập thể cựu quân nhân tránh xa những con virus này, những con virus “*thân thương, tham quan, tiếp cận, không chế*, bức xúc, năng nổ đánh giá cao v.v..” Tôi xin theo chân các bạn để nêu lên một vài trường hợp tôi đã thấy, đã đọc để chúng ta mỗi người một tay chặn đứng mọi chữ VC “len lỏi” vào trong các tài liệu sách báo, các đặc san Quân Đội. Chúng ta, người Việt, viết tiếng Việt, quyết tâm ngăn chặn bọn “Người Việt” giết tiếng Việt.

Chắc chắn trong chúng ta, tập thể các cựu quân nhân,

không ai muốn thấy “tai nạn” này xảy ra, nhưng nó đã xảy ra. Tôi gọi là “tai nạn” vì người viết vô tình, dễ tính, hoặc không biết, vì thế tôi xin góp ý để khi viết thì lách cây viết cẩn thận hơn, không để xảy ra “tai nạn” nữa.

Nếu xảy ở trong các emails qua lại trên diễn đàn thì cũng mau chóng qua đi, nhưng nếu có chữ VC trong các bài viết thì làm sao tẩy xóa? Tôi đã thấy bóng dáng chúng trong các đặc san, sách báo, tài liệu về quân đội, tha thiết xin các vị có trách nhiệm lưu ý cho.

Đây là một việc không dễ, một vài tên du kích “**án tượng, thân thương**” núp trong nhiều trăm trang giấy, trong rừng chữ thì làm sao phát giác?.

Các chủ bút BĐQ, TQLC, Đa Hiệu “ra lệnh” mỗi anh trong BBT phải đọc qua ít nhất một lần khi có bài gửi đến và nhiệm vụ chính là “vạch lá tìm sâu” VC, vậy mà cũng còn sót đấy, thế thì với tập tài liệu ngàn trang, hẳn là ban biên soạn sẽ vất vả lắm đấy, tôi không biết có bao nhiêu anh làm công việc này, nhưng chắc có anh phải ngồi tâm tình 12/24 giờ, ngồi thâu đêm với cô “thợ giặt mặt vuông” để nhặt cho hết rác VC thì mới có thể lộng ngôn gọi là tuyệt phẩm được, nếu còn “**khống chế, thân thương**”.. thì không thể là “tuyệt” mà chỉ là đồ chết “tiệt”.

Thưa quý đọc giả BĐQ.

Mỗi người có quyền tự do, có quyền riêng tư nên không ai có quyền phê phán bài viết của riêng ai, nếu chỉ viết để làm kỷ niệm, để gói đầu giường, nhưng nếu viết ra để bán thì khách hàng có quyền phê phán, viết ra để phổ biến cho người khác đọc trên internet, trên diễn đàn, trên sách báo thì độc giả có quyền phê bình.

Người Việt chọn tự do, tự do tư hữu, ruộng của ai người đó cày, nên người Việt viết tiếng Việt. Việt Cộng chọn Cộng Sản, nghĩa là cộng tất cả tài sản cá nhân lại để chơi chung,



hưởng chung, tất cả cày chung một mảnh ruộng, sản phẩm tạo ra đem gửi nhà trẻ quốc doanh. Cái chế độ ảo tưởng CS đó nó đã “*chết mẹ*” nó từ lâu rồi, chết ngay từ cái gốc, chết từ nơi ông tổ khơi mào ra nó, nó cũng “*chết cha*” nó ở cái XHCNVN từ lâu rồi, chỉ còn sót lại cái đuôi “*định hướng XHCN*”. Nhưng ngôn ngữ quái đản mà chúng tạo ra vẫn còn di hại mãi về sau, nó như những mầm ung thư giết chết tiếng Việt. Nhưng có một số người Việt tỵ nạn CS, bỏ chạy VC té đ.. vãi c.. để tha phương cầu thực thì không chịu viết tiếng Việt, thấy đít đồ tưởng nó chín nên vẫn cứ nói theo, viết theo những thứ tiếng khỉ gió, đó là bọn “*Người Việt giết tiếng Việt*”.

Nếu là chuyện cá nhân, theo voi nhai bã mía thì kệ .. họ, nhưng là truyền thông Tự Do mà theo đuôi ngôn ngữ VC thì ẹ quá, mang vi trùng lao gieo rắc đó đây những mầm mống bệnh hoạn giết chết tiếng Việt thì không thể chấp nhận được.

Có người bảo tôi rằng vấn nạn này nó như bệnh nan y rồi, hết thuốc chữa, cứ mở radio ra mà nghe một số xướng ngôn viên các đài phát thanh, ông xướng, bà xướng, cô xướng, cậu xướng họ đang xướng với nhau bằng những chữ quái đản “*quá trình, tham quan, hoành tráng, rớt ráo, khuyến mãi, không chế, thiếu đói v.v.*”. Ông K-Kê mà cà-kê-dê-ngõng tin tức trên radio thì có bao nhiêu chữ “*mới*” ông dùng hết.

Ông Lôg-Công thì đọc tin tức:

-“*Nếu Syria bị đánh, họ sẽ chống trả quyết liệt, trong quá trình chống trả ấy sẽ khiến Hoa Kỳ không giải quyết được **rất ráo** vấn đề*”.

Khổ ơi là khổ! Thừa ông Công Không Ngủ. “*sẽ chống trả*” là chuyện tương lai, sao ông lại khiêng cái “*quá trình*” vào chuyện tương lai làm gì cho bản tin của ông thành quái thai?

Tuần báo ChiLi viết:

-“Có một số du học sinh bị trục trặc giấy tờ với sở Di Trú và FBI “đang trong quá trình điều tra để hoàn tất thủ tục truy tố ...”!

Khổ ơi là khổ, một tờ tuần báo phát hành tại Little SG mà viết như thế thì giết tiếng Việt mất rồi! “FBI đang điều tra” là đầy đủ rồi nội dung ý nghĩa rồi, đúng văn phạm lớp ba trường làng rồi thì hà cớ gì cố khiêng cho được cái của nợ “đang trong quá trình” vào cho nó có vẻ văn chương “đỉnh cao trí tuệ”, “đang” còn kèm theo “**quá trình**” thì cố tình để ra quái thai.

Muốn hiểu rõ “**quá trình**” là gì thì hãy đến trung tâm văn hóa Hồng Bàng mà hỏi, đừng hỏi thầy cô giáo dạy tiếng Việt, mà hỏi ngay các em đang bập bẹ học tiếng Việt thì các em sẽ giải thích rõ ràng như thế này:

\_ Sáng nay em ăn nhiều đậu, trong **quá trình tiêu hóa thức ăn ở dạ dày, đậu phát sinh ra** hơi nên bây giờ em tức bụng, em muốn đánh rắm....

*Quá trình là chuyện đã xảy ra trong quá khứ, tức là sáng nay, còn bây giờ là hiện tại em đang muốn pupu”.*

Các em đã giải thích rồi đấy nhé, các ông, bà, cô, bác, cậu, mợ, chú, dì, mi, mày, bay phải hiểu cho rằng “quá trình” chỉ dùng cho những diễn tiến đã xảy ra trong quá khứ, không bao giờ được phép dùng cho hiện tại và tương lai. VC dùng “quá trình” cho bất cứ thời gian nào, nó dốt nó “say so”, vậy thì đừng dốt theo nó. Nếu không biết thì đừng “quá trình” nữa mà hãy dùng những chữ dễ hiểu, thông dụng, dễ dùng cho bất cứ thời gian nào, đó là: “trong lúc, trong khi, trong thời gian, lúc mà, tiến trình v.v...”.

Xin đưa ra một thí dụ bà nhà than phiền ông nhà cho dễ hiểu, dễ nhớ:

\_ Đêm qua **trong lúc em đang ngủ say thì anh đùng đậy làm cho em thức giấc, bực cả cái mình. Bây giờ trong khi em thức thì anh lại nằm ì ra đó. Lần sau, lúc mà em ngủ**

*thì anh đừng có làm phiền người bên cạnh đang cần sự yên lặng để nghỉ ngơi nữa à nha..*

Các cô cậu xướng ngôn thủ nhét cái **“quá trình”** vào câu thí dụ trên xem nó ra cái gì? Những xướng ngôn viên khi đọc bản tin thì đã xen vào những tiếng lạ tai, khó nghe, khi đọc quảng cáo thì cứ tự nhiên như người “Hà-Lội”, như người của thành Hồ, thành ao, cứ “hoành tráng, khuyến mãi” loạn cao cao cả lên. Lão bà-bà Huỳnh Cương quảng cáo rằng:

— *“Tết Trung Thu đã được tổ chức trong khu Phước Lộc Thọ rất là **hoành tráng**, các loại bánh trông rất ấn tượng và có chương trình **khuyến mãi**”!*

Tôi hưởng tết Trung Thu từ ngày mặc quần đùi, thò lò mũi, rước đèn bằng loon sữa bò cho đến nay đã quá 7 bó mà chưa bao giờ nghe cái tên “Trung Thu Hoành Tráng”! Thế còn “khuyến mãi” là gì nhỉ? Nghe “khuyến mãi” mà tưởng chữ thu ngắn của “khuyến khích mãi dâm”. Thà nói tiếng Mỹ là đít-cao, tiếng Việt là bớt giá, hạ giá có phải dễ nghe không nào?

Huỳnh Cương là một ca sĩ thanh sắc vẹn toàn, khó có ai bì kịp, trong vai trò xướng ngôn viên, cô là người học cao hiểu rộng, nhưng chỉ vì vô ý tiếp xúc với virus Vicoism hoành tráng, khuyến mãi mà cô bị biến tướng thành lão bà-bà, thật đáng tiếc.

Dầu sao thì trên các làn sóng phát thanh, những chữ nghĩa mà các cô cậu chôm chĩa của VC thì nó cũng bay đi, tuy nó làm chói tai, tức bụng, nhưng cái tai hại là các cô cậu nhà báo viết trên giấy trắng mực đen ngôn ngữ VC cho đồng hương ty nạn CS đọc thì thật là “bây nặng”.

Tôi đem vấn nạn này đi hỏi PNN, một nhà văn, nhà báo hải ngoại rằng tại làm sao lại xảy ra hiện tượng quái đản này thì ông bảo:

— *Một số người sống lâu trong XHCN đã quen với lối nói*

này rồi, nay ra hải ngoại vẫn chưa thay đổi được. Một số báo cứ “copy và paste” những bản tin trong nước làm của mình mà không dám ghi xuất xứ, mà cũng không có người sửa.

Lời giải thích của ông đúng quá và cũng đau quá, ý ông muốn nói lấy của người khác làm của mình là ăn trộm, lấy bài viết của người khác mà không ghi xuất xứ là đạo văn. Làm báo mà chỉ “cắt, dán”, “cọp dê, bắt” thì chán quá ở mấy anh chị ơi!

Tiếng Việt là của chung, sống ở hải ngoại tự do mà bôi bẩn lên tiếng Việt thì không chấp nhận được, Tự Do và XHCN có ranh giới rõ ràng. Ở XHCN họ nói, viết rằng những cái xe đụng nhau “liên hoàn” trên xa lộ thì kệ họ, nhưng ở xứ tự nạn mà các anh chị viết xe đụng nhau “liên hoàn” trên xa lộ thì không ai nghĩ được.

Báo trong nước vừa loan tin trên xa Saigòn Biên Hòa xảy ra một tai nạn 10 xe đụng nhau “liên hoàn” thì vài ngày sau, Người Việt tháng 8/2013 cũng đăng tin trên xa lộ 405 vừa xảy ra một tai nạn giao thông 20 xe đụng nhau “liên hoàn”!

Ồi trời cao đất dày ơi! Nó dốt nó không biết phân biệt thế nào là liên tiếp, thế nào là liên hoàn nên nó mới viết xe đụng nhau liên hoàn. “Hoàn” là trả lại, đụng liên hoàn có nghĩa là cái xe bị đụng đầu tiên (số 1) quay vòng ngược trở lại để húc, đụng đầu vào đít xe cuối cùng. Chuyện này chỉ có thể xảy ra ở một xa lộ vòng tròn, còn trên đường thẳng thì chỉ có ở XHCN. Cái xã hội có những chuyện tưởng như đùa mà có thật.

Trong bản tin về trung tâm Vân Sơn, Người Việt Đức Tuấn ghi lại lời nói của Vân Sơn:

*-Bên cạnh phần mang lại tiếng cười cho khán giả, tuy chương trình có vẻ nặng về **mãng** hài, chúng tôi vẫn không lơ là về **mãng** sáng tạo nội dung sống động cho phần ca hát. Đó là mặt mạnh của chúng tôi, vì đội ngũ nghệ sĩ tham gia **mãng hài** của TTVS được xem là phong phú.*

Chả hiểu có phải chính Vân Sơn dùng chữ “**mãng hài**” để nói về chương trình hài hước của anh ta hay ký giả này mang cái “**mãng hài**” nhét vào miệng VS. Bất cứ anh nào đi nữa mà viết, nói như vậy thì đúng là hề thật.

Tự điển tiếng Việt định nghĩa “mãng” là “mảnh”, mảnh vườn, mảnh vườn, mảnh đất, mảnh da, mảnh áo toi, “áo toi một mảnh lạng ngòi thả câu” chứ đâu có ai gọi là mảng văn nghệ, mảng hài bao giờ! Thấy VC gọi “mảng văn hóa” là các anh nhái theo “mãng hài”! Hề quá.

Cũng vẫn là người Việt, cô Lạc Ngan thì gọi những người phụ trách trang trí sân khấu là những ông “**đạo cụ**”!

Ồ hay nhỉ, tại sao lại có mấy ông “cụ đạo” mò vào hậu trường sân khấu TN Paris để làm gì trong khi các nữ ca sĩ thay... đồ để bị cô Lạc Ngan mắng cho là đồ “đạo cụ”! Đạo là “chôm”, “cụ” là dụng cụ trang trí “nội thất” của nữ ca sĩ, không lẽ mấy cụ mò vào đó để chôm xú-xì? Không lẽ mấy ông “đạo cụ” là những thiên tài vừa... ấy, vừa cạo?

Cũng trên người Zịch, một ông là gốc Bắc Kỳ di cư 54, 9 nút như tôi, chứ không phải BK mang AK (BKAK) vào Nam nhận họ nhận “hàng” sau 30/475, nhưng ông lại thích quên chữ Việt của ông để vuốt đuôi ngôn ngữ VC trong bài viết cảm tưởng của ông về một người vừa mới ra đi là cụ Trung Tá Trường Can. Tôi đọc được điều văn của ông trên Người Zịch như thế này:

- Anh (người quá cố) là một thành viên hoạt động **năng nổ**, chắc chắn anh sẽ gặp lại những người **thân thương**

Thưa ông nhiều chữ nhiều sự họ Đoàn Thanh L..., trong tự điển tiếng Việt do Khai Trí xuất bản trước năm 1975 tại miền Nam có 14 chữ “**năng**”..., nhưng không có chữ nào là “**năng nổ**”, có 70 chữ “**thân**”..., nhưng không có chữ nào là “**thân thương**”.

Bản tính người quá cố (Trường Can) là hăng say, hoạt bát, nhiệt tình, nhanh nhẹn, quyền biến, linh hoạt, có tình

thần trách nhiệm v.v., bao nhiêu đức tính sẵn có của người lính VNCH, của Cán Trường Trường Cán thì ông L.. không dùng mà lại đi mượn cái chữ của VC nghèo nàn (nặng nề) mà gán vào áo quan cho người quá cố thì phản bạn quá!

Chúng ta hay mở “tuyệt phẩm” của ông họ Lưu xem có bao nhiêu cái **“thân thương”**, thế mà ông cứ đòi xuất bản cho bằng được để làm gương cho thế hệ mai sau! Tôi tin rằng độc giả TS/BĐQ không thích 2 chữ “thân thương”, còn người viết thì muốn ói mỗi khi nghe hay thấy 2 chữ khi gió này.

Đội tuyển túc cầu XHCN đấu đầu thua đó, thua bét-ti-ngã, thua cả Lào, Cao Miên, khi về nước, câu đầu tiên mà thủ trưởng khen là: “tôi đánh giá rất cao các anh...”, sau khi đánh giá cao xong là mới chửi, mới đánh cho see-mother tụi bay. Thế mà “Người Zịch” lại “đánh giá cao” việc cộng đồng Việt hải ngoại đi bộ gây quỹ cho nạn nhân bão “Hải Yến”.

Mấy cái chữ thô tả “đánh giá cao” không bao giờ có trong tiếng nói hay sách báo VNCH, nó được VC sáng chế ra để khen chiếu lệ sau đó mới kê khai khuyết điểm để chửi, việc đi bộ gây quỹ có kết quả tốt đẹp, một nghĩa cử vậy mà Người Việt “đánh giá cao” thì tào lao thật.

Quý khán giả nào đã từng coi TV tần số 57.3, trong chương trình của ông HTT, hẳn đã nghe hai cô MC xinh đẹp, giọng BK75AK, xin phép **“khép lại”** chương trình.

Động từ “khép” là kéo 2 vật thể sát lại với nhau để che dấu cái thâm thâm kín bên trong. Khép cánh cửa lại (không cần khóa), không cho thằng cha hàng xóm nhòm ngó... Dù đàn ông hay đàn bà, khi ngồi thì luôn luôn “khép” hai cái đùi lại, kín đáo hơn lịch sự hơn thì nữ lưu không cần khép... mà họ đã bắt chéo chân lên nhau rồi.

Tiếng Việt trong sáng, đáng lẽ ra hai cô phải nói và chỉ có thể nói là: “Xin phép chấm dứt chương trình”. Có lẽ hai cô MC này tưởng mình ở nơi hoang vắng, “vườn hoang trình

nữ khép đôi là trâu” như trong bài hát của nhạc sĩ nọ chẳng? Hai cô quên rằng mình đang ngồi trên màn hình TV có hằng ngàn khán thính giả chăm chú ngó vào, nhưng là ngó vào cái chương trình mà hai cô đang phụ trách để theo dõi tin tức hay thưởng thức văn nghệ chứ có ngó vào cái chi chi, cái lá vông, lá trâu đâu mà hai cô đòi “khép lại”

Động từ “khép” trong tiếng Việt là kéo 2 vật thể lại với nhau để che kín những gì ở phía bên trong

Nghe hai cô tuyên bố “khép lại” làm mấy anh sồn sồn tiếc hùi-hụi

Người sính chữ nghĩa VC, dùng chữ VC thì bào chữa là không phải của VC, mà có trong tự điển tiếng Việt từ lâu. Tôi đồng ý với lập luận lập lờ này, đành rằng có một số chữ như “tiếp cận, đăng ký, ấn tượng, khẩn trương” v.v... có trong tự điển, nhưng chúng ta dùng đúng lúc đúng chỗ, thí dụ như “tình trạng khẩn trương, những đường tiếp cận, có ấn tượng tốt” v.v.. chứ không dùng lộn tùng phèo làm nghèo nàn tiếng Việt như họ hiện nay. Cái gì mà “đãi khẩn trương lên”!

Cái gốc của họ nghèo nàn thì kệ họ, cả một đất nước đẹp giàu chúng còn muốn dâng cúng cho Tàu Cộng thì xá chi một vài chữ nghĩa! Tiếng Việt còn thì nước Việt còn, nay chúng dâng biên giới, biên đảo cho “tàu lạ” thì việc chúng giết tiếng Việt cũng không lạ, cái lạ là Người Việt viết tiếng Việt bỗng chốc trở thành Người Việt giết tiếng Việt thì tai hại quá, muốn theo voi VC để hít bã mía Tàu Cộng hay sao?

Lại có bạn than rằng nạn chôm chĩa chữ nghĩa VC là hết thuốc chữa rồi, nó lan tràn khắp nơi do nghị qu. 36, có nói cũng như nước đổ lá môn, nước đổ đầu vịt v.v...

Tự bản thân mình yếu đuối, mất tự tin nên cái gì cũng đổ thừa cho cái “nghị cu 36 kiêu”, nước đổ lá môn, nhưng các lão bà xướng ngôn, nhà báo, văn sĩ đâu phải lá môn, còn các ông thì đâu phải là đầu vịt, chỉ vì tí \$ quảng cáo, viết văn để

tính mà nữ giết chết tiếng Việt

Cái cần làm ngay để giữ cho tiếng Việt được trong sáng, tiếng Việt còn thì nước Việt còn là tất cả những báo chí, tập san, đặc san, có gốc linh phải tuyệt đối làm gương trước, không để sót bất cứ một tên du kích “bức xúc” nào chui vào, không những diệt tận gốc mà còn có bốn phạm phổ biến rộng rãi, quảng bá nhiều lần những biện pháp ngăn ngừa và tiêu diệt chữ nghĩa VC. Những người từng cầm súng diệt Cộng, nay cầm viết thì vẫn có nhiệm vụ diệt chữ nghĩa VC, chứ đừng lười biếng, cầu thả viết chữ VC là giết chữ Việt Nam Cộng Hòa.

Những ai “có chức” khi đứng trước đám đông muốn nói gì thì nói nhưng phải uốn lưỡi 7 lần để đừng khắc ra những cục đàm “ấn tượng, thân thương, tham quan” v.v., muốn viết văn thư, thông cáo, thông báo thì phải lách cho kỹ, cho sạch ngôn ngữ VC kéo bị người đời cười chê, bị mang tiếng là người “có chức”. Những ai chữ nghĩa bề bề thì không thể buông thả, khi viết thì phải lách, phải loại bỏ những ngôn ngữ VC đi.

Sau nữa là ước mong người dân tỵ nạn CS đã bỏ chạy CS thì tiếp tục “bỏ chạy” ngôn ngữ VC đi, truyền thông, báo chí tỵ nạn CS nêu cao tấm gương bảo vệ tiếng Việt cho được trong sáng, ước mong không vì vài đồng bạc cắc mà bán rẻ chữ nghĩa tiếng Việt để mua về, ôm vào báo chí của mình những cái nghèo nàn dốt nát của VC.

Người Việt hãy viết đúng tiếng Việt, Người Việt đừng giết tiếng Việt.

**Phuhotrac**